

Puolustusvoimat liian kovia – sivarit liian pehmeitä

Onko muuta maanpuolustusta?

Tässä maailmanjärjestyksessä yhden vallan aggressiivinen resurssijahti saa toisia, myös vähemmän aggressiivisia valtioita varmistamaan apajiaan. On muodikasta puhua omavaraisuudesta ja kyllä me näitä klapeja metsästä saamme. Muu korkeateknologia kuten myös puolustusteollisuus ovat syvästi epäomavaraisia, joten ollaan mukana sotien sytyttelyssä. Tämä on minulle ratkaisevimpia syitä pysyä kaukana puolustuspoliittisista konsepteista ja keskityn yhteiskuntiemme valuvikojen vähentämiseen.

Pureutuminen konfliktien juurisyihin on haastava monesta syistä: se on lähtökohtaisesti maapuolustusta laajempi kuvio. Puolustusvoimilla on laadukasta tutkimusta esm. psykologian alalta, jonka avulla voi toimia viisaammin rauhaa uhkaavissa eskalaatio- ja törmäystilanteissa. Heillä on luultavasti myös jonkinlaista tutkimusta väkivallattomasta vastarinnasta ja vaihtoehtoista maanpuolustuskonsepteista. Ulkopuolelle (koska maarajojen ulkopuolella) jäävät konfliktien juurisyiden käsittely kuten kärjistävä resurssijahti. Ylikansallisista organisaatioista meillä on YK, mutta se pitkälti yrittää sovittaa jo syntyneitä ongelmia, mutta konfliktien alkuperiin se fossiilitalouspyramidin kärkeen kuuluvana ei voi paljon. Maiden ripustautumiseen toisvaraisuuden hirttosilmukkaan YK ei sekään voi puuttua.

Rauhaa ja sotaa koskevia perusasioita ei kuuluisikaan käsiteltäväksi puolustusvoimissa, koska ne ovat poliittisia kysymyksiä. Puolustusvoimat hoitavat epäonnistuneen politiikan. Poliittinen kenttä taas nimenomaan tuottaa epäonnisia resurssipäätöksiä. Puhe omavaraisuudesta supistaa aihepiirin vaikka vain Suomen ruustuotantoon, mutta kun se niin kuin kaikki muukin lepäävät ulkoa tuodun fossiilienergian varassa (sivuheittona ydinvoimaan uskoville: ottakaa selvää sen ulkomaalaisuuden astetta ja ydinenergian EROEI taseista). Päiväpolitiikkaa ei ole niin pitkäjänteinen, että se huolehtisi vakavasti sodan juurisyistä. Sitten kun tilanne räjähtää käsiin, sitten ei ole muuta mihin turvautua vanhoihin konsteihin.

Puolustusvoimien suunnalta kuuluu vaatimuksia integroida sivarilaitoksen maanpuolustukseen. Aseistakieltäytyminen ei katsota suopeasti siellä, Ukrainassa, missä toiset kuolevat ase kädessä. Ne, jotka kuolevat ase kädessä eivät päivittele, että heidän elämä on kulunut yhteiskunnan rattaissa, joka ruokkii konflikteja enemmän tai myöhemmin. Minun sivarius jatkuu näissä merkeissä palvelusajan ylikin. En ole mukana siinä, mitä toiset sössii.

Pitäisin hyvänä, että muodostuisi sekä poliittisesti että institutionaalisesti riippumaton ideapaja, joka ei pelkästään ideoi vaan rakentaa kestävämpää tulevaisuutta.

Lasse Nordlund, 4.2024